

14 Ιουλίου, 1995

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΤΩΡΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ/ Ή ΑΛΛΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 700/90, 701/90)

-
- Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον — Στρατός της Δημοκρατίας — Αξιωματικοί — Προαγωγές — Απαραίτητη προϋπόθεση για την προαγωγή αξιωματικού αποτελεί η κρίση του ως προακτέου — Έλλειψη της στερεί και του εννόμου συμφέροντος προσφυγής κατ' άλλων οι οποίοι κρίθηκαν προακτέοι — Η σχετική κρίση αυτοτελής και χωρίς σύγκριση μεταξύ των ομοιοβάθμων. 5
- Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Πλάνη περί τα πράγματα — Πρέπει να είναι ουσιώδης για να επάγεται ακυρότητα — Επουσιώδης η πλάνη στην κριθείσα περίπτωση πειθαρχικής ποινής αξιωματικού του Στρατού της Δημοκρατίας ο χρόνος επιβολής της οποίας ελήφθη υπόψιν εσφαλμένα. 10
- Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Αιτιολογία — Παράνομη αιτιολογία — Διάσωση του κύρους της προσβαλλόμενης απόφασης παρά το παράνομο μέρος της αιτιολογίας της — Επάλληλες αιτιολογίες — Στήριξη της πράξης στα λοιπά, νόμιμα, μέρη της αιτιολογίας — Η περίπτωση κρίσεως αξιωματικού του Στρατού της Δημοκρατίας ως παραμένοντος στον ίδιο βαθμό εξαιτίας, μεταξύ άλλων, και πειθαρχικής ποινής που ουδέποτε του επιβλήθηκε. 20
- Διοικητικό Δίκαιο — Στρατός της Δημοκρατίας — Αξιωματικοί — Προαγωγές — Κρίσεις — Βαθμολογία — Κανονιστικό πλαίσιο — Ου-

σιαστική και ανέλεγκτη η κρίση του Συμβουλίου — Εξαιρέσεις και όρια.

- 5 *Στρατός της Δημοκρατίας — Αξιωματικοί — Προαγωγές — Κρίσεις — Τα Συμβούλια Κρίσεων δεν δεσμεύονται από τυχόν προηγούμενες ευμενείς κρίσεις αξιωματικού — Η κρίση αξιωματικού αυτοτελής, ανεξάρτητη και χωρίς κανένα νομικό περιορισμό — Αιτιολογία.*

10 Οι αιτητές κρίθηκαν παραμένοντες στον ίδιο βαθμό και προσέβαλαν τόσο την κρίση αυτή όσο και την προαγωγή συναδέλφων τους οι οποίοι κρίθηκαν προακτέοι.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσισε ότι:

1. Απαραίτητη προϋπόθεση για την προαγωγή Αξιωματικού αποτελεί η κρίση του ως προακτέου. Η έλλειψη των προϋποθέσεων προαγωγής στερεί από τους αιτητές του απαιτούμενου έννομου συμφέροντος προσβολής των προαγωγών συναδέλφων τους που κρίθηκαν ως προακτέοι, για το λόγο ότι, η κρίση των αξιωματικών γίνεται αυτοτελώς με βάση τα ατομικά στοιχεία εκάστου και δεν στηρίζεται στη σύγκριση μεταξύ ομοιοβάθμων.
- 20

25 Ενόψει των πιο πάνω, η προδικαστική ένσταση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση γίνεται αποδεκτή και οι προσφυγές των αιτητών σε όση έκταση στρέφονται κατά της εγκυρότητας της κατ' αρχαιότητα κρίσης και προαγωγής ομοιοβάθμων συναδέλφων τους κρίνονται απαράδεκτες και απορρίπτονται.

- 30 2. Πλάνη περί τα πράγματα συνιστά η αντικειμενική ανυπαρξία των πραγματικών περιστατικών και προϋποθέσεων επί των οποίων στηρίχθηκε η πράξη, επιφέρει δε την ακύρωσή της όταν αυτή είναι ουσιώδης και έχει ασκήσει ουσιαστική επίδραση στη διαμόρφωση της κρίσης του αρμοδίου οργάνου.

35 Στην αιτιολογία της απόφασης του Συμβουλίου Κρίσεων, η οποία υιοθετήθηκε ως είχε από το Συμβούλιο Επανακρίσεων, αναφέρθηκε πως οι πειθαρχικές ποινές που είχαν επηρεάσει την κρίση του Συμβουλίου επιβλήθηκαν στον αιτητή στον κατεχόμενο βαθμό ενώ, όπως πράγματι προκύπτει από τα έγγραφα που κατατέθηκαν στη δικογραφία, οι εν λόγω ποινές είχαν επιβληθεί ενώ
40 ο αιτητής υπηρετούσε στον αμέσως προηγούμενο του κατεχόμενου, βαθμό του Ανθυπολοχαγού.

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 29(2)(θ) των περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Διορισμοί, Ιεραρχία, Προαγωγές και Αφυστηρητήσεις) Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 90/90), οι αξιωματικοί κρίνονται με βάση τα στοιχεία των ατομικών τους φακέλων, στα οποία περιλαμβάνονται και οι τυχόν επιβληθείσες πειθαρχικές ποινές, οποιασδήποτε μορφής, οι οποίες διαγράφονται μετά από παρέλευση δεκαετίας από την επιβολή τους. 5

Είναι σαφές από τις πιο πάνω πρόνοιες των Κανονισμών, πως οι πειθαρχικές ποινές, εφόσον παραμένουν στον ατομικό φάκελο των κρινόμενων αξιωματικών, γιατί δεν έχει ακόμη παρέλθει η δεκαετής περίοδος από την επιβολή τους, νόμιμα μπορούν να αποτελέσουν στοιχείο σχηματισμού κρίσεως, ανεξαρτήτως του βαθμού ο οποίος κατείχετο από τον κρινόμενο κατά το χρόνο της επιβολής τους. 10

Εφόσον οι πειθαρχικές ποινές, με στοιχεία (α) και (γ) στην απόφαση του Συμβουλίου Κρίσεων, είχαν επιβληθεί στον αιτητή στις 8/7/81 και 26/2/82, αντίστοιχα, εξακολουθούσαν να διατηρούνται σε ισχύ και νόμιμα θα μπορούσαν να αποτελέσουν στοιχείο κρίσεως κατά τις τακτικές ετήσιες κρίσεις του 1990, κατά συνέπεια, η πλάνη που είχε επιφοχωρήσει στην απόφαση του Συμβουλίου αναφορικά με το βαθμό που κατείχε ο αιτητής κατά το χρόνο της επιβολής τους, δεν ήταν ουσιώδης, αφού ο υπολογισμός των ποινών αυτών ως στοιχείου κρίσεως ευρίσκετο εντός των καθοριζόμενων από τους Κανονισμούς χρονικών πλαισίων. 15 20 25

Όπως έχει εξάλλου νομολογηθεί, η επιβολή πειθαρχικής ποινής συνιστά αυτοτελή διοικητική πράξη η οποία δύναται να προσβληθεί με προσφυγή εντός της προθεσμίας των 75 ημερών, κατά συνέπεια, οποιοσδήποτε λόγος ακύρωσης αφορά τη νομιμότητα της επιβολής της δεν μπορεί να τύχει παρεμπόδισης εξέτασης στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας η οποία θα κριθεί επί τη βάση των συγκεκριμένων περιστατικών και γεγονότων που την περιλαμβάνουν. 30

3. Θα πρέπει να αναφερθεί στο σημείο τούτο πως η με στοιχείο (β) στην απόφαση του Συμβουλίου Κρίσεων, πειθαρχική ποινή ουδέποτε επεβλήθη στον αιτητή. 35

Κατόπιν εξέτασης της αναφοράς παραπόνου που είχε υποβάλει, ο αιτητής πληροφορήθηκε αρμοδίως στις 26/2/82 πως η εν λόγω ποινή δεν ήταν καταχωρημένη στον ατομικό του φάκελο αλλά είχε περιληφθεί σ' αυτόν εκ παραδρομής. 40

Σύμφωνα με τα πιο πάνω, το μέρος αυτό της αιτιολογίας της επί-

δικής απόφασης, ήταν παράνομο.

Παρά το παράνομο του μέρους αυτού της αιτιολογίας, η επίδικη απόφαση δεν θα οδηγηθεί σε ακύρωση.

5

Σύμφωνα με τη νομολογία, σε περιπτώσεις επάλληλων αιτιολογιών, η επίδικη πράξη είναι νόμιμη εάν μία από τις αιτιολογίες αυτές δύναται επαρκώς να τη στηρίξει.

10

Ενόψει των όσων αναφέρθηκαν πιο πάνω, εφόσον η κρίση του αιτητή ως μη προακτέου θα μπορούσε νόμιμα να στηριχθεί στα υπόλοιπα τέσσερα ερείσματα της αιτιολογίας, οι λόγοι ακύρωσης αναφορικά με το πεπλανημένο και το αναιτιολόγητο της επίδικης απόφασης, κρίνονται αβάσιμοι και απορρίπτονται.

15

4. Για να κριθεί αξιωματικός ως προακτέος κατ' αρχαιότητα θα πρέπει να έχει στις εκθέσεις ικανότητας του κατεχόμενου βαθμού γενική βαθμολογία στα ουσιαστικά προσόντα που αναφέρονται στον Κανονισμό 33, τουλάχιστον "καλός".

20

Αξιωματικός, που στις εκθέσεις ικανότητας του του κατεχόμενου βαθμού έχει βαθμολογία στα ουσιαστικά προσόντα κάτω από το καλός, κρίνεται ως παραμένον στον ίδιο βαθμό. (Βλ. Κανονισμό 41(3)).

25

Εκτός από τις πειθαρχικές ποινές εκείνο το οποίο προσμέτρησε στην κρίση του δεύτερου αιτητή ως παραμένοντος ήταν η έκθεση χαμηλής ικανότητάς του, σύμφωνα με την οποία εκατατάσσετο ως "μέτριος".

30

Κανένας ισχυρισμός του αιτητή περί προκατάληψης και παραβίασης των αρχών της χρηστής διοίκησης κατά τη σύνταξη της έκθεσης ικανότητάς του της περιόδου 1/1/8230/7/82 δεν έχει τεκμηριωθεί με αναφορά σε συγκεκριμένα στοιχεία του φακέλου ή επίσημα έγγραφα. (Βλέπε σχετικά *Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας*).

35

Η γενική ικανότητα για τον κατεχόμενο βαθμό και η γενική ικανότητα για περαιτέρω εξέλιξη στα οποία ο αιτητής κατά την πιο πάνω περίοδο είχε βαθμολογηθεί με 5, ανήκουν τα επαγγελματικά προσόντα, τα οποία εμπίπτουν στα ουσιαστικά προσόντα του Κανονισμού 33.

40

Ο αξιολογούμενος ο οποίος έχει βαθμολογηθεί ως "μέτριος" ή "απαράδεχτος", έχει τη δυνατότητα αμφισβήτησης της βαθμολογίας του με γραπτή αναφορά η οποία εξετάζεται σύμφωνα με τη διαδι-

κασία που προνοείται από τον Κανονισμό 30(9) των Κανονισμών.

Έχει νομολογηθεί πως, εφόσον δεν προκύπτει αντίθεση και μάλιστα οξεία των στοιχείων του φακέλου με το περιεχόμενο της αιτιολογίας και εφόσον η ουσιαστική εκτίμηση των στοιχείων αυτών από το Συμβούλιο δεν προκύπτει ότι στηρίχθηκε σε πραγματικά δεδομένα εξ αντικειμένου ανακριβή, η εκτίμηση αυτή, ως ουσιαστική, εκφεύγει του ακυρωτικού ελέγχου. 5

Η κρίση του αξιωματικού διαμορφώνεται επί τη βάση του συνόλου των ατομικών του στοιχείων και της στρατιωτικής του σταδιοδρομίας, με ιδιαίτερη έμφαση στα στοιχεία του κατεχόμενου βαθμού. (Βλ. Κανονισμό 41(6)). 10

Η εκτίμηση των ουσιαστικών προσόντων και η πρόσδοση μεγαλύτερης βαρύτητας στα δυσμενή στοιχεία έναντι των υπαρχόντων ευμενών, απόκειται στην ουσιαστική και συνεπώς ανέλεγκτη κρίση του αρμοδίου οργάνου. 15

5. Έχει νομολογηθεί πως η κάθε κρίση αξιωματικού τυγχάνει αυτοτελής και ανεξάρτητη από τυχόν προηγηθείσες ευμενείς κρίσεις. 20

Τα Συμβούλια Κρίσεων δεν δεσμεύονται από τυχόν ευμενείς προηγούμενες κρίσεις για το λόγο ότι το κάθε Συμβούλιο, εκτιμώντας τα πραγματικά περιστατικά προς μόρφωση ίδιας γνώμης, έχει ελευθερία και δεν υπάγεται σε οποιονδήποτε νομικό περιορισμό. 25

Αναφορικά με το ανατιολόγητο της απόφασης του Συμβουλίου Επανακρίσεων η παρούσα υπόθεση διαφοροποιείται, ως προς τα πραγματικά περιστατικά, από την πολύ πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση, *Ιωάννης Αρέστης ν. Δημοκρατίας*. 30

Επί του σημείου της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση, *Τάκης Λαζάρου ν. Δημοκρατίας*, υιοθετείται. 35

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Χαρίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 147,

Πάττας κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1887,

Βιολεττής ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 1114,

Ζαβρός κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 349,

5 *Χαραλαμπίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 366,*

Απόφαση Συμβουλίου της Επικρατείας Αρ. 1148/56,

Χριστοδούλου ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2572,

10 *Αλεξάνδρου ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2858,*

Όξυνος ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 740,

15 *Γεωργίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1158,*

Πολεός ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3642,

Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α Α Δ 1950,

20 *Αρέστης ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1342,*

Λαζάρου ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1348.

25 Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση Συμβουλίου Κρίσεων Αξιωματικών με την οποία οι αιτητές κρίθηκαν ως παραμένοντες στον ίδιο βαθμό.

30 *Κ. Ευσταθίου, για τους Αιτητές.*

Μ. Ευαγγέλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

35 *Cur. adv. vult.*

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Κατά τις τακτικές ετήσιες κρίσεις του 1990, ο αιτητής στην προσφυγή 700/90, Υπολοχαγός Χαράλαμπος Κτώρας, κρίθηκε από το Συμβούλιο Κρίσεων Αξιωματικών ως παραμένων στον ίδιο βαθμό γιατί, παρά το γεγονός ότι, στις Εκθέσεις Ικανότητας του κατεχόμενου βαθμού είχε βαθμολογία καλός και άνω, οι πειθαρχικές ποινές που του επιβλήθηκαν για διάφορα πειθαρχικά παραπτώματα στα οποία είχε υποπέσει στον κατεχόμενο βαθμό επηρέασαν την κρίση του Συμβουλίου.

Της ίδιας διαβάθμισης κρίσης έτυχε κατά το ίδιο έτος και ο αιτητής στην προσφυγή 701/90, Υπολοχαγός Δήμος Ερμογένους, ο οποίος κρίθηκε ως παραμένων στον ίδιο βαθμό, γιατί είχε γενική βαθμολογία σε Έκθεση Ικανότητας του κατεχόμενου βαθμού κάτω του καλός και επιπλέον, πειθαρχικές ποινές για πειθαρχικά παραπτώματα στον κατεχόμενο βαθμό, που επηρέασαν την κρίση του Συμβουλίου. 5

Μετά την κύρωση των πινάκων από τον Υπουργό και τη γνωστοποίηση της κρίσεως του Συμβουλίου στους αιτητές, σύμφωνα με τις πρόνοιες των Κανονισμών 42 και 43(1) των περί Αξιωματικών του Στρατού της Δημοκρατίας (Διορισμοί, Ιεραρχία, Προαγωγές και Αφυπηρητήσεις) Κανονισμών του 1990, οι αιτητές υπέβαλαν ιεραρχικές προσφυγές στο Συμβούλιο Επανακρίσεων, αιτούμενοι επανάκριση. 15

Με επιστολές που στάληκαν στις 16/8/90, οι αιτητές πληροφορήθηκαν την ομόφωνη απόρριψη των προσφυγών τους, με την αιτιολογία ότι τα στοιχεία που υπήρχαν στους ατομικούς τους φακέλους δικαιολογούσαν τη διαβάθμιση που τους δόθηκε από το Συμβούλιο Κρίσεων. 20

Με διττό αίτημά τους, οι αιτητές, στρέφονται τόσο κατά της κατ' αρχαιότητα κρίσης και προαγωγής ομοιοβάθμων συναδέλφων τους όσο και κατά της κατ' ισχυρισμό εσφαλμένης δικής τους κρίσης ως παραμενόντων στον ίδιο βαθμό. 25

Απαραίτητη προϋπόθεση για την προαγωγή Αξιωματικού αποτελεί η κρίση του ως προακτέου. 30

Η έλλειψη των προϋποθέσεων προαγωγής στερεί από τους αιτητές του απαιτούμενου έννομου συμφέροντος προσβολής των προαγωγών συναδέλφων τους που κρίθηκαν ως προακτέοι, για το λόγο ότι, η κρίση των αξιωματικών γίνεται αυτοτελώς με βάση τα ατομικά στοιχεία εκάστου και δεν στηρίζεται στη σύγκριση μεταξύ ομοιοβάθμων. 35

Αναφέρεται χαρακτηριστικά στην υπ' Αρ. 233/57 απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας: 40

"Επειδή η κρίσις των αξιωματικών, προκειμένου έτι και περί κρίσεως αγωγής εις τον χαρακτηρισμόν του αξιωματικού ως κατ' εκλογήν προακτέου, δεν βασιίζεται εις σύγκρισιν των ομοιοβάθμων, αλλ' είναι δι' ένα έκαστον των κρινομένων αυτοτελής,

5 υπό την έννοιαν ότι ως κατ' εκλογήν προακτέος χαρακτηρίζεται και κρίνεται ο αξιωματικός, ο κεκτημένος κατά την κρίσιν του αρμοδίου οργάνου τα εν τω νόμω (άρθρον 7, παρ. 4 ν.δ. 2923/1954) οριζόμενα προς τούτο προσόντα. Συνεπώς και ο λόγος ακυρώσεως, ο θεμελιούμενος εις το ότι εκρίθησαν υπό του συμβουλίου ως κατ' εκλογήν προακτέοι οι εν τη αιτήσει κατονομαζόμενοι ομοιόβαθμοι του αιτούντος, καίπερ υστερούντες τούτου υπό έποψιν προσόντων, τυγχάνει απορριπτέος, ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης νομικής προϋποθέσεως."

10

(Βλέπε επίσης, *Χαρίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 147, *Σπύρος Πάττας κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1887, *Βιολεττής ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1114, *Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1994) 3 Α.Α.Δ. 349, *Τάσος Χαραλαμπίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1994) 3 Α.Α.Δ. 366 και Απόφαση Συμβουλίου της Επικρατείας Αρ. 1148/1956.)

15

20 Ενόψει των πιο πάνω, η προδικαστική ένσταση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση γίνεται αποδεκτή και οι προσφυγές των αιτητών σε όση έκταση στρέφονται κατά της εγκυρότητας της κατ' αρχαιότητα κρίσης και προαγωγής ομοιοβάθμων συναδέλφων τους κρίνονται απαράδεκτες και απορρίπτονται.

25 Όλοι οι ισχυρισμοί του αιτητή Χ. Κτώρα που αναφέροντο στην αξιολόγησή του κατ' εφαρμογή των διατάξεων του Κανονισμού 30(5) της Κ.Δ.Π. 90/90 και όλοι οι λόγοι ακύρωσης αναφορικά με τη βαρύτητα των πειθαρχικών ποινών ως στοιχείου διαμόρφωσης κρίσης από το Συμβούλιο, αποσύρθηκαν από το δικηγόρο του στο στάδιο της απαντητικής γραπτής του αγόρευσης.

30

35 Βασικό λόγο ακύρωσης αποτέλεσε ο ισχυρισμός για ύπαρξη ουσιώδους πραγματικής πλάνης στη λήψη της επίδικης απόφασης η οποία συνίστατο στον εσφαλμένο καταλογισμό στον αιτητή δύο πειθαρχικών ποινών που του είχαν επιβληθεί ενώ αυτός υπηρετούσε όχι στον κατεχόμενο βαθμό, όπως λανθασμένα εξέλαβε το Συμβούλιο, αλλά στον προηγούμενο. Η πλάνη αυτή ενισχύετο, σύμφωνα με την ίδια εισήγηση, από τον καταλογισμό στον αιτητή και τρίτης πειθαρχικής ποινής η οποία ουδέποτε του επεβλήθη και ουδέποτε κατεχωρίσθη στον ατομικό του φάκελο.

40

Πλάνη περί τα πράγματα συνιστά η αντικειμενική ανυπαρξία των πραγματικών περιστατικών και προϋποθέσεων επί των οποίων στηρίχθηκε η πράξη, επιφέρει δε την ακύρωσή της όταν αυτή είναι ουσιώδης και έχει ασκήσει ουσιαστική επίδραση στη

διαμόρφωση της κρίσης του αρμοδίου οργάνου. (Βλέπε, Σπηλιωτόπουλος, Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου, 1978, σελ. 416-417 και Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, 1929-1959, σελ. 267-268.)

5

Στην αιτιολογία της απόφασης του Συμβουλίου Κρίσεων, η οποία υιοθετήθηκε ως είχε από το Συμβούλιο Επανακρίσεων, αναφέρθηκε πως οι πειθαρχικές ποινές που είχαν επηρεάσει την κρίση του Συμβουλίου επιβλήθηκαν στον αιτητή στον κατεχόμενο βαθμό ενώ, όπως πράγματι προκύπτει από τα έγγραφα που κατατέθηκαν στη δικογραφία, οι εν λόγω ποινές είχαν επιβληθεί ενώ ο αιτητής υπηρετούσε στον αμέσως προηγούμενο του κατεχόμενου, βαθμό του Ανθυπολοχαγού.

10

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 29(2)(θ) των Κανονισμών, (Κ.Δ.Π. 90/90), οι αξιωματικοί κρίνονται με βάση τα στοιχεία των ατομικών τους φακέλων, στα οποία περιλαμβάνονται και οι τυχόν επιβληθείσες πειθαρχικές ποινές, οποιασδήποτε μορφής, οι οποίες διαγράφονται μετά από παρέλευση δεκαετίας από την επιβολή τους.

15

20

Είναι σαφές από τις πιο πάνω πρόνοιες των Κανονισμών, πως οι πειθαρχικές ποινές, εφόσον παραμένουν στον ατομικό φάκελο των κρινόμενων αξιωματικών, γιατί δεν έχει ακόμη παρέλθει η δεκαετής περίοδος από την επιβολή τους, νόμιμα μπορούν να αποτελέσουν στοιχείο σχηματισμού κρίσεως, ανεξαρτήτως του βαθμού ο οποίος κατείχετο από τον κρινόμενο κατά το χρόνο της επιβολής τους. (Βλέπε σχετικά, *Ανδρέας Χριστοδούλου ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 2572 και *Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω).)

25

30

Εφόσον οι πειθαρχικές ποινές, με στοιχεία (α) και (γ) στην απόφαση του Συμβουλίου Κρίσεων, είχαν επιβληθεί στον αιτητή στις 8/7/81 και 26/2/82, αντίστοιχα, εξακολουθούσαν να διατηρούνται σε ισχύ και νόμιμα θα μπορούσαν να αποτελέσουν στοιχείο κρίσεως κατά τις τακτικές ετήσιες κρίσεις του 1990· κατά συνέπεια, η πλάνη που είχε επιφλοχωρήσει στην απόφαση του Συμβουλίου αναφορικά με το βαθμό που κατείχε ο αιτητής κατά το χρόνο της επιβολής τους, δεν ήταν ουσιώδης, αφού ο υπολογισμός των ποινών αυτών ως στοιχείου κρίσεως ευρίσκετο εντός των καθοριζόμενων από τους Κανονισμούς χρονικών πλαισίων.

35

40

Όπως έχει εξάλλου νομολογηθεί, η επιβολή πειθαρχικής ποινής συνιστά αυτοτελή διοικητική πράξη η οποία δύναται να

προσβληθεί με προσφυγή εντός της προθεσμίας των 75 ημερών κατά συνέπεια, οποιοσδήποτε λόγος ακύρωσης αφορά τη νομιμότητα της επιβολής της δεν μπορεί να τύχει παρεμπόδισης εξέτασης στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας η οποία θα κριθεί επί τη βάση των συγκεκριμένων περιστατικών και γεγονότων που την περικλείουν. (Βλέπε σχετικά, *Αλέξανδρος Ζαβρός κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω), *Γεωργιάδης Αλεξάνδρου ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2858, *Ευστάθιος Όξνος ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 740 και *Νίκος Γεωργίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1158).

Έχω εξετάσει με προσοχή τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν αναφορικά με τη διάπραξη από τον αιτητή του υπ' αρ. (β) καταλογισθέντος πειθαρχικού παραπτώματος.

Θα πρέπει να αναφερθεί στο σημείο τούτο πως η με στοιχείο (β) στην απόφαση του Συμβουλίου Κρίσεων πειθαρχική ποινή ουδέποτε επεβλήθη στον αιτητή.

Κατόπιν εξέτασης της αναφοράς παραπόνου που είχε υποβάλει, ο αιτητής πληροφορήθηκε αρμοδίως στις 26/2/82 πως η εν λόγω ποινή δεν ήταν καταχωρημένη στον ατομικό του φάκελο αλλά είχε περιληφθεί σ' αυτόν εκ παραδρομής.

Σύμφωνα με τα πιο πάνω, το μέρος αυτό της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, ήταν παράνομο.

Παρά το παράνομο του μέρους αυτού της αιτιολογίας, η επίδικη απόφαση δεν θα οδηγηθεί σε ακύρωση.

Σύμφωνα με τη νομολογία, σε περιπτώσεις επάλληλων αιτιολογιών, η επίδικη πράξη είναι νόμιμη εάν μία από τις αιτιολογίες αυτές δύναται επαρκώς να τη στηρίξει. (Βλέπε σχετικά, *Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959*, σελ. 185 και 189 και *Γεώργιος Πολεός ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3642)

Χρήσιμη αναφορά θα μπορούσε να γίνει στα πιο κάτω αποσπάσματα αποφάσεων του Συμβουλίου Επικρατείας, όπου το ίδιο ζήτημα αντιμετωπίστηκε ως ακολούθως:

"Και είναι μεν αληθές, ότι η διά της από 25 Αυγούστου 1954 διαταγής του Ανωτέρου Διοικητού Χωροφυλακής Θεσσαλίας επιβληθείσα τω αιτούντι ποινή δημέρου απλής κρατή-

- σεως ήρθη μεταγενεστέρως διά της από 6 Ιουλίου 1955 ημερησίας διαταγής του Αρχηγού Χωροφυλακής, αλλά και άνευ του στοιχείου τούτου, εάν ετίθετο υπ' όψιν του Συμβουλίου Προαγωγών η επιγενομένη αναίρεσις αυτού, δεν θα ήτο διάφορος προφανώς η κρίσις αυτού, μορφωθείσα εκ του συνόλου των ανωτέρω μνημονευομένων στοιχείων, ώστε η έλλειψις ενός μεμονωμένου στοιχείου εκ πληθύος άλλων να εβάρυνεν εις την κρίσιν ταύτην. Αβάσιμοι όθεν και απορριπτέοι κρίνονται οι περί αναιτιολογήτου και πλάνης περί τα πράγματα λόγοι ακυρώσεως." (Αρ. 1148/1956) και, 5 10
- "Δοθέντος δ' ότι η έλλειψις και ενός μόνον των υπό του ως είρηται νόμου οριζομένων προς προαγωγήν του αξ/κού προσόντων επάγεται τον χαρακτηρισμόν αυτού ως μη προακτέου, την κρίσιν, εν προκειμένω, του αιτούντος ως μη προακτέου, στηρίζει και μόνον το εν τη προδιαληφθείση αιτιολογία της αποφάσεως δεύτερον νόμιμον, κατά τα ως άνω, έρεισμα αυτής και κατ' ακολουθίαν, περιττή καθίσταται η έρευνα περί της νομιμότητος και των λοιπών εν τη αυτή αιτιολογία περιεχομένων ερεισμάτων, της κρίσεως ταύτης. Όθεν η υπό κρίσιν αίτησις καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της αποφάσεως δι' ης ο αιτών εκρίθη μη προακτέος απορριπτέα αποβαίνει." (Αρ. 274/1956) 15 20
- Ενόψει των όσων αναφέρθησαν πιο πάνω, εφόσον η κρίση του αιτητή ως μη προακτέου θα μπορούσε νόμιμα να στηριχθεί στα υπόλοιπα τέσσερα ερείσματα της αιτιολογίας, οι λόγοι ακύρωσης αναφορικά με το πεπλανημένο και το αναιτιολογήτο της επίδικης απόφασης, κρίνονται αβάσιμοι και απορρίπτονται. 25
- Αποτέλεσε βασική εισήγηση πως οι καθ'ων η αίτηση έκριναν τον αιτητή στην προσφυγή 701/90, Δήμο Ερμογένους, ως μη προακτέο, στηριζόμενοι αποκλειστικά σε μία παρωχημένη μικρής περιόδου χαμηλή βαθμολογία του, η οποία δεν είχε εν πάση περιπτώσει αποτελέσει ανασταλτικό παράγοντα για την κατ' αρχαιότητα κρίση του κατά τις τακτικές ετήσιες κρίσεις του 1987. 30 35
- Επιπρόσθετα υποστηρίχθηκε, πως η καταλογισθείσα στον αιτητή ποινή της πενθήμερης φυλάκισης λανθασμένα αποτέλεσε στοιχείο σχηματισμού κρίσεως, για το λόγο ότι η ποινή αυτή επιβλήθηκε στα πλαίσια άλλης ασκηθείσας εναντίον του πειθαρχικής έρευνας η οποία τελικά κατέρρευσε ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, η δε επιβληθείσα σ' αυτόν ποινή της 20ήμερης φυλάκισης ακυρώθηκε εξυπαρχής. 40

Διαφωνώ με την εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή πως ο υπολογισμός της, υπό στοιχείο (α) στην απόφαση του Συμβουλίου, πειθαρχικής ποινής αποτελούσε υπολογισμό ποινής διαγραφείσας.

- 5 Ανεξάρτητα από τη διαγραφή της επιβληθείσας ποινής της 20ήμερης φυλάκισης, η ποινή της πενήνθήμερης φυλάκισης επιβλήθηκε στον αιτητή για τη διάπραξη άλλου ανεξάρτητου πειθαρχικού παραπτώματος, το οποίο η αιτιολογία της επίδικης απόφασης ρητά εξειδικεύει.

10

Κατά συνέπεια, ο υπολογισμός της υπό στοιχείο (α) στην απόφαση του Συμβουλίου ποινής, που δεν διεγράφη αλλά υπήρχε στο φάκελο του αιτητή, λαμβανομένων υπόψιν και των προθεσμιών του Κανονισμού 29(2)(θ), ήταν καθόλα νόμιμος και εντός των πλαισίων της διακριτικής εξουσίας του αρμοδίου οργάνου.

15

Για να κριθεί αξιωματικός ως προακτέος κατ' αρχαιότητα θα πρέπει να έχει στις εκθέσεις ικανότητας του κατεχόμενου βαθμού γενική βαθμολογία στα ουσιαστικά προσόντα που αναφέρονται στον Κανονισμό 33, τουλάχιστον "καλός".

20

Αξιωματικός, που στις εκθέσεις ικανότητάς του του κατεχόμενου βαθμού έχει βαθμολογία στα ουσιαστικά προσόντα κάτω από το καλός, κρίνεται ως παραμένων στον ίδιο βαθμό. (Βλ. Κανονισμό 41(3).)

25

Εκτός από τις πειθαρχικές ποινές εκείνο το οποίο προσμέτρηση στην κρίση του αιτητή ως παραμένοντος ήταν η έκθεση χαμηλής ικανότητάς του, σύμφωνα με την οποία εκατατάσσετο ως "μέτριος".

30

Κανένας ισχυρισμός του αιτητή περί προκατάληψης και παραβίασης των αρχών της χρηστής διοίκησης κατά τη σύνταξη της έκθεσης ικανότητάς του της περιόδου 1/1/82-30/7/82 δεν έχει τεκμηριωθεί με αναφορά σε συγκεκριμένα στοιχεία του φακέλου ή επίσημα έγγραφα. (Βλέπε σχετικά, *Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας*, (1992) 4 Α.Α.Δ. 1950).

35

Η γενική ικανότητα για τον κατεχόμενο βαθμό και η γενική ικανότητα για περαιτέρω εξέλιξη στα οποία ο αιτητής κατά την πιο πάνω περίοδο είχε βαθμολογηθεί με 5, ανήκουν στα επαγγελματικά προσόντα, τα οποία εμπίπτουν στα ουσιαστικά προσόντα του Κανονισμού 33.

40

Παρενθετικά αναφέρω, πως ο αξιολογούμενος ο οποίος έχει

βαθμολογηθεί ως "μέτριος" ή "απαράδεχτος", έχει τη δυνατότητα αμφισβήτησης της βαθμολογίας του με γραπτή αναφορά η οποία εξετάζεται σύμφωνα με τη διαδικασία που προνοείται από τον Κανονισμό 30(9) των Κανονισμών.

5

Έχει νομολογηθεί πως, εφόσον δεν προκύπτει αντίθεση και μάλιστα οξεία των στοιχείων του φακέλου με το περιεχόμενο της αιτιολογίας και εφόσον η ουσιαστική εκτίμηση των στοιχείων αυτών από το Συμβούλιο δεν προκύπτει ότι στηρίχθηκε σε πραγματικά δεδομένα εξ αντικειμένου ανακριβή, η εκτίμηση αυτή, ως ουσιαστική, εκφεύγει του ακυρωτικού ελέγχου.

10

Η κρίση του αξιωματικού διαμορφώνεται επί τη βάση του συνόλου των ατομικών του στοιχείων και της στρατιωτικής του σταδιοδρομίας, με ιδιαίτερη έμφαση στα στοιχεία του κατεχόμενου βαθμού. (Βλ. Κανονισμό 41(6).)

15

Η εκτίμηση των ουσιαστικών προσόντων και η πρόσδοση μεγαλύτερης βαρύτητας στα δυσμενή στοιχεία έναντι των υπαρχόντων ευμενών, απόκειται στην ουσιαστική και συνεπώς ανέλεγκτη κρίση του αρμοδίου οργάνου.

20

Αναφέρεται χαρακτηριστικά στο πιο κάτω απόσπασμα από την υπ' Αρ. 269/1958, απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας:

25

"Και είναι μεν αληθές, ότι εις τας διαδοχικάς σημειώσεις και προτάσεις τώσον των ανωτέρω ετών όσον και των μετέπειτα μέχρι της επιμάχου κρίσεως αναφέρονται ευμενείς χαρακτηρισμοί εις τα ουσιαστικά εν γένει προσόντα, όμως ταύτα συνεξετιμήθησαν υπό του ως είρηται συμβουλίου κρίσεως, η ουσιαστική δε κρίσις αυτού, αποτέλεσμα ούσα εκτιμήσεως πραγματικών περιστατικών, δεν είναι νόμω ελεγκτή υπό του δικαστού της ακυρώσεως."

30

(Βλέπε επίσης, Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας, Αρ. 270/1958, Αρ. 1431/1954, Αρ. 274/1956, Αρ. 4271/1988 και Αρ. 1906/1988).

35

Έχει νομολογηθεί πως η κάθε κρίση αξιωματικού τυγχάνει αυτοτελής και ανεξάρτητη από τυχόν προηγηθείσες ευμενείς κρίσεις.

40

Τα Συμβούλια Κρίσεων δεν δεσμεύονται από τυχόν ευμενείς προηγούμενες κρίσεις για το λόγο ότι το κάθε Συμβούλιο, εκτι-

μώντας τα πραγματικά περιστατικά προς μόρφωση ιδίας γνώμης, έχει ελευθερία και δεν υπάγεται σε οποιονδήποτε νομικό περιορισμό.

5 Αναφορικά με το αναιτιολόγητο της απόφασης του Συμβουλίου Επανακρίσεων η παρούσα υπόθεση διαφοροποιείται, ως προς τα πραγματικά περιστατικά, από την πολύ πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση, **Ιωάννης Αρέστης ν. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 1342.

10

Επί του σημείου της αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση, **Τάκης Λαζάρου ν. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 1348, υιοθετείται:

15

"Με αυτό το υλικό δεν μπορεί να αναζητηθεί πιο λεπτομερής αιτιολογία της απόφασης του Συμβουλίου Επανακρίσεων. Η απλή παραπομπή και υιοθέτηση της απόφασης του Συμβουλίου Κρίσεων, στηριγμένης στα αναμφισβήτητα δυστυχώς εις

20

βάρος του αιτητή στοιχεία, που εμφανίζονται στην απόφαση του Συμβουλίου Κρίσεων και στο φάκελό του, αποτελούν πλήρη αιτιολογία της απόφασης του Συμβουλίου Επανακρίσεων.

25

Ενόψει όλων όσων αναφέρθηκαν πιο πάνω και από το σύνολο των ενώπιόν μου στοιχείων, έχω καταλήξει πως η απόφαση του Συμβουλίου Επανακρίσεων με την οποία οι αιτητές επανακρίθηκαν ως παραμένοντες στον ίδιο βαθμό ήταν νόμιμη και όλοι οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι ακύρωσης αποτυγχάνουν και απορρίπτονται.

30

Οι προσφυγές αποτυγχάνουν και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

Δεν εκδίδεται διάταγμα ως προς τα έξοδα.

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.